

“นักศึกษา” กับการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อน "STUDENTS" AND BEING PEER COUNSELORS

กฤตวรรณ คำสม^{*}
Kittawan Khamsom^{*}

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
Faculty of Education, Udon Thani Rajabhat University

Received: 19 February 2021

Accepted: 16 September 2021

บทคัดย่อ

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 ในมาตรา 5 (2) พัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และทักษะที่จำเป็น เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ เข้าใจสังคมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถปรับเปลี่ยนตนเองเพื่อรองรับสังคมโลกที่จะเปลี่ยนแปลงในอนาคต มีความรับผิดชอบ ต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ร่วมกันแก้ปัญหาสังคม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

นักศึกษาที่เรียนในระดับอุดมศึกษาประสบกับอุปสรรค และปัญหาต่างๆ หลายด้าน หากนักศึกษาได้ฝึกทักษะการให้คำปรึกษา และมีความสามารถในการใช้ทักษะเพื่อให้ คำปรึกษากับเพื่อนได้ ซึ่งเป็นวัยที่ใกล้เคียงกัน จะมีความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ดี จะช่วย เพื่อนให้เข้าใจปัญหา และพบวิธีการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ: การให้คำปรึกษา, เพื่อน

^{*} ผู้ประสานงาน: กฤตวรรณ คำสม
อีเมล: Kittawan.kh@udru.ac.th

Abstract

Education management at the higher education level according to the Higher Education Act 2019 in section 5 (2) aims to develop people to become complete human beings in physical, mental, and intellectual aspects, with essential knowledge and skills, They are expected to be good, disciplined and proud of the nation; live based on social and cultural understanding; be able to adjust themselves to the changing world in the future; be responsible toward their families, communities, societies and the nation; cooperate to solve social problems and be able to live happily with others.

Students studying in higher education encounter various obstacles and problems. If they have practiced counseling skills and have the ability to use the skills to mentor peers who are at the similar ages, they will have good understanding of each other and shall help their friends to understand and find suitable solutions to the problems.

Keywords: Counseling, Peer counselors

บทนำ

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้มีอิสระในการดำเนินชีวิตของตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง เนื่องจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีช่วงอายุระหว่าง 17-25 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งเป็นวัยที่มีชีวิตผูกพันกับสังคมรอบตัวมากกว่าช่วงวัยเด็ก จึงเป็นวัยได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ เพื่อน ครู สื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมโลกไร้พรมแดน สภาวะสังคมเน้นความสำคัญทางวัตถุมากกว่าความสุขทางจิตใจ โอกาสที่นักศึกษาจะมีความประพฤติตามกระแสสังคมโดยขาดการไตร่ตรองจึงมีมาก

ดังนั้นเมื่อนักศึกษาต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักศึกษาต้องประสบกับปัญหาที่หลากหลาย ดังที่ มอร์ริลล์ และคณะ (Mill, 2005 citing Morrill et al., 1987) กล่าวว่า นักศึกษามีปัญหา ความยุ่งยาก และมีความต้องการมากมาย ดังนั้นนักศึกษา

จึงจำเป็นจะต้องมีทางเลือกที่หลากหลายในการแก้ไขความยุ่งยาก และสนองความต้องการของตนเอง นักศึกษาจำเป็นจะต้องจัดการกับความยุ่งยากต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิต เช่น ปัญหาด้านครอบครัว หรือด้านการเงิน การตัดสินใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นของนักศึกษาจึงจำเป็นจะต้องได้รับการช่วยเหลือ

ดังนั้นการดำเนินชีวิตของนักศึกษาในแต่ละวันคงต้องผ่านกับความกลุ้มใจ ไม่สบายใจ อึดอัดใจ คับข้องใจ กังวลใจ และอีกหลายความรู้สึกที่ทำให้แต่ละคนมีความทุกข์ทางใจ

เมื่อนักศึกษาเกิดความทุกข์ใจขึ้น ก็มักจะสื่อสิ่งที่เป็นความทุกข์ใจนั้นไปให้คนใกล้ชิดได้รับรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนที่ตนเองสนิท เพื่อให้เพื่อนแนะนำ ชี้แนะ ช่วยตัดสินใจให้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ความทุกข์ใจนั้นหมดไป สำหรับนักศึกษาที่อยู่ช่วงวัยรุ่น ความคิดเห็นของเพื่อน หรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่าเล็กน้อย มีความสำคัญต่อพวกเขามากกว่าข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากผู้ใหญ่วัยกลางคน ครู หรือผู้ปกครอง นักศึกษามักจะปฏิเสธบทบาทของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขามีเจตคติที่ไม่ดีต่อผู้ใหญ่ แต่เป็นเพราะว่า การได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่จะทำให้รู้สึกว่าเป็นเด็ก พวกเขาไม่ได้สนใจต่อระเบียบกฎเกณฑ์ ความถูกต้องของสังคม แต่สนใจที่จะได้รับการยอมรับ ความเห็นใจ ความเข้าใจจากเพื่อนๆ การปฏิบัติตามข้อตกลงที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมากกว่า (Hamblin, 1984)

จากการศึกษาของเวเรนฮอธ (Varenhorst, 1976) โดยการประเมินบริการการแนะแนวและการให้คำปรึกษา ด้วยการสัมภาษณ์และสนทนากับนักศึกษา ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาให้สัมภาษณ์คล้ายคลึงกันว่า นักศึกษาจะไม่พูดถึงปัญหาของตนเองให้กับผู้ใหญ่ฟัง เพราะผู้ใหญ่ไม่มีเวลาให้กับนักศึกษา เมื่อเกิดปัญหาขึ้นนักศึกษาจะบอกเล่าปัญหาของตนเองให้กับเพื่อน ซึ่งเพื่อนจะมีวิธีการพูดกับนักศึกษาอย่างเข้าใจปัญหามากกว่าผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแก่เพื่อนของมหาวิทยาลัยวิคตอเรีย (Kayla, 2011) ที่ได้แนะนำว่านักศึกษามักจะกลัวเมื่อต้องพบกับผู้ให้คำปรึกษา เพราะนักศึกษาเหล่านี้มีความเชื่อว่าตนเองมี “ความผิด” จึงต้องมาพบผู้ให้คำปรึกษา ดังนั้นการให้ความช่วยเหลือโดยเพื่อนจึงเป็นวิธีที่ให้นักศึกษาได้พูดกับเพื่อนซึ่งจะไม่ตัดสิน และไม่ม้อคิดต่อสิ่งที่เป็นปัญหาของนักศึกษา

ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน

แนวคิดในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อนเริ่มขึ้นในปี 1939 โดยสถาบันนิรนามของผู้ติดสุราเรื้อรัง (establishment of Alcoholics Anonymous) ที่มีความเชื่อว่าบุคคลที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาด้านการติดสุราเรื้อรังและสามารถเอาชนะอาการติดสุราเรื้อรังได้สำเร็จ จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือให้ผู้ติดสุราเรื้อรังได้พยายามเอาชนะอาการนี้ได้เหมือนพวกเขา และแนวคิดการให้คำปรึกษาแก่เพื่อนจึงได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น (Carter, 2005) ซึ่งนับเป็นเวลากว่า 40 ปีที่การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนได้รับการก่อตั้งขึ้น และประสบความสำเร็จเนื่องจากการให้คำปรึกษาแก่เพื่อนนั้นมีลักษณะเฉพาะ การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนเริ่มต้นจากการพัฒนาผู้ช่วยผู้ให้คำปรึกษา (paraprofessionals)

ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเกี่ยวกับงานด้านสุขภาพจิต สิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้เนื่องมาจากความไม่สมดุลกันระหว่างความต้องการการขอรับบริการการให้คำปรึกษาที่เพิ่มมากขึ้นกับจำนวนของผู้ให้คำปรึกษาที่ได้รับการฝึกอบรม (Mill, 2005)

ความหมายของการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน (peer counseling)

การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนในบริบทของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา หมายถึง ประเภทของพฤติกรรมการให้ความช่วยเหลือบุคคล ซึ่งผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ จะดำเนินการในบทบาทของการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งผู้ให้ความช่วยเหลือจะต้องใช้ทักษะการฟัง และทักษะในการแก้ปัญหาควบคู่กับความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ และสุขภาพจิตเพื่อให้คำปรึกษากับบุคคลที่มีอายุ สถานะและความรู้ใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เพื่อนที่จะมาทำหน้าที่ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษานั้น จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการของการให้คำปรึกษาอย่างแท้จริง จึงจะสามารถทำหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพหากขาดความเข้าใจในหลักการของการให้คำปรึกษาแล้ว อาจก่อให้เกิดความเสียหายทั้งตัวผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาได้ (American Psychological Association, 1982; D'Andrea & Salovey, 1983; Tindall & Gray, 1985; สมพร รุ่งเรืองกลกิจ, 2532)

บทบาทของนักศึกษาในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อน

การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนเป็นทั้งวิธีการ และหลักปรัชญา (D' Andrea & Salovey, 1983) การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนนั้นเป็นการให้ความช่วยเหลือเพื่อน โดยผู้ที่ให้คำปรึกษา หรือผู้ที่ให้ความช่วยเหลือจะต้องมีวัยใกล้เคียงกับผู้ขอรับคำปรึกษา และจะต้องมีความจริงจัง ไม่เสแสร้งในขณะให้คำปรึกษาแก่เพื่อน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจ และยอมรับความคิด ความรู้สึกและการกระทำของเพื่อน และต้องเก็บเรื่องราวของเพื่อนไว้เป็นความลับ และดำเนินการให้คำปรึกษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Tindall & Gray, 1985)

ดังนั้นบทบาทของนักศึกษาในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อนไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหาให้กับเพื่อน แต่เป็นการให้ความช่วยเหลือให้เพื่อนได้ค้นพบแนวทางในการแก้ปัญหาด้วยตัวของเขาเอง ผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนจะไม่บอกว่า “ควรจะ” และจะไม่ให้คำแนะนำ โดยทั่วไปแล้วผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนจะไม่ตีความ หรือวินิจฉัยอาการของเพื่อน (D'Andrea & Salovey, 1983)

บทบาทของนักศึกษาในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนในมหาวิทยาลัยนั้นเป็นลักษณะของการป้องกันมากกว่าการให้ความช่วยเหลือ (Nassar & Collins-Eaglin, 1994 citing McLeon et al., 1985) ดังนั้นบทบาทของนักศึกษาในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนประกอบด้วย

1. เป็นผู้ช่วยเหลือให้เพื่อนได้พบวิธีการในการแก้ไขปัญหาด้วยตัวของเขาเองโดยไม่แสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือแนะนำให้เพื่อนทำตามความคิดของตน
2. เป็นผู้ที่มีการสื่อสารที่ดี
3. แสดงออกให้เห็นถึงความจริงจัง และเป็นบุคคลที่ไว้วางใจได้
4. มีความรู้ ทักษะที่จะให้ความช่วยเหลือ
5. มีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้ให้คำปรึกษา
6. ไม่ตีความหรือวินิจฉัยโรค
7. เป็นบุคคลที่แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจกับปัญหาที่เพื่อนกำลังเผชิญอยู่
8. การเป็นผู้ฟังอย่างตั้งใจ และเป็นผู้เอื้ออำนวยทั้งการให้ความช่วยเหลือเป็นแบบรายบุคคล การช่วยเหลือแบบกลุ่มขนาดเล็ก หรือการแก้ปัญหาคความขัดแย้งในกรณีที่เกิดการโต้เถียง

9. มีความสามารถในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเปิดโอกาสให้เพื่อน ผู้ที่มาขอรับคำปรึกษาได้แลกเปลี่ยนประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น และได้สำรวจวิธีการในการแก้ไขปัญหาด้วยตัวของเขาเอง

ปัญหาที่นักศึกษาสามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อน ได้แก่ ปัญหาด้านสัมพันธภาพ (กับเพื่อน และกับอาจารย์) การถูกรังแก และการถูกรังควาน ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาครอบครัว (พี่น้อง พ่อแม่หย่าร้าง ระเบียบวินัยในบ้าน) ความกดดันจากเพื่อน ปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการของร่างกาย การสูญเสีย (เพื่อน ญาติ หรือสัตว์เลี้ยง) ปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด สัมพันธภาพทางเพศ ปัญหาด้านการเงิน (Cowie & Sharp, 1996) โดยที่นักศึกษาเพศชาย และหญิง มีความต้องการได้รับคำปรึกษาไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาสามารถเลือกช่องทางขอรับคำปรึกษาจากเพื่อนได้ทั้งแบบนั่งสนทนากันในสถานที่ที่ไม่เป็นทางการ การรับคำปรึกษาจากเพื่อนผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ โดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งช่องทางที่หลากหลายของการให้คำปรึกษา จะช่วยเอื้ออำนวยให้นักศึกษาสะดวกใจที่จะขอรับคำปรึกษาจากเพื่อน มากกว่าขอคำปรึกษาจากอาจารย์ ซึ่งอาจจะต้องขอรับคำปรึกษาอย่างเป็นทางการ

รูปแบบในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน

การให้คำปรึกษาแก่เพื่อนนั้น ประกอบด้วย การให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย การสอนพิเศษ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือบุคคลในรูปแบบต่างๆ (Tindall & Gray, 1985) ซึ่งรูปแบบของการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน มีดังนี้

1. รูปแบบของการให้คำปรึกษาที่ให้คำปรึกษากับผู้ที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ซึ่งรูปแบบนี้จะเป็นการรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้น และใช้ทักษะการสะท้อนความรู้สึก ทักษะการทวนความ และทักษะการสรุปความเป็นทักษะหลักในการให้คำปรึกษา

2. รูปแบบของการให้คำปรึกษาที่ให้บริการทางการแนะแนวและการศึกษา รูปแบบนี้เป็นลักษณะของการให้คำปรึกษาที่ช่วยเหลือทางด้านการศึกษา ทั้งที่เป็นการให้ความรู้ การสอนพิเศษ และการให้บริการแนะแนว โดยเป็นทั้งผู้ให้การสนับสนุน และเป็นที่ปรึกษา ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนจะใช้ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการฟัง และทักษะในการสื่อสารประกอบการให้ความช่วยเหลือ

3. รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบปิด (the closed model) หมายถึง การให้ความช่วยเหลือกับนักศึกษาที่ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา

4. รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบเปิด (the open model) หมายถึง การฝึกนักศึกษาให้เป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนให้มีความสามารถช่วยเพื่อนคนอื่นๆ ที่อยู่ในสถานศึกษา

เนื่องจากมีความแตกต่างระหว่างการให้คำปรึกษาโดยผู้เชี่ยวชาญ และการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน จึงได้นำเสนอความแตกต่างของการให้คำปรึกษาดังกล่าว ดังนี้

ความแตกต่าง	ผู้ให้คำปรึกษาที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ	ผู้ให้คำปรึกษาแก่เพื่อน
ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา	ผู้ให้คำปรึกษาเริ่มต้นด้วย การสร้างสัมพันธภาพกับ ผู้รับ คำปรึกษาเพื่อให้เกิดความไว้วางใจ	มีความคุ้นเคยกับผู้รับคำปรึกษา เนื่องจากเป็นเพื่อนวัยเดียวกัน จึงเกิดความไว้วางใจ
ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา	ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับ คำปรึกษาได้สำรวจตนเองเพื่อให้พบประเด็นปัญหาที่ชัดเจน	ใช้ทักษะการฟัง เพื่อทำให้ผู้รับ คำปรึกษาเข้าใจปัญหาของตนเอง
ขั้นสรุปการให้คำปรึกษา	การวางแผนการแก้ไขปัญหาดิตตามผลการแก้ไขปัญหานั้นๆ สรุปผลการให้คำปรึกษา	ใช้ทักษะในการให้คำปรึกษาในการให้ความช่วยเหลือ

ทักษะการให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน

ทักษะที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน เป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้ให้คำปรึกษาต้องฝึกฝนจนเกิดความคล่องในการใช้ในกระบวนการของการให้คำปรึกษา ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการถาม ทักษะการทวนความ ทักษะการสะท้อนความรู้สึก ทักษะการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทักษะการให้กำลังใจ และทักษะการสรุปความ ทักษะพื้นฐานดังกล่าว จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเองมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การเห็นแนวทางในการแก้ปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จรรยาบรรณของผู้ให้คำปรึกษาที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่เพื่อน

เนื่องจากการให้คำปรึกษาเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัวและสิทธิส่วนบุคคลของผู้รับคำปรึกษา ฉะนั้นจึงต้องกำหนดจรรยาบรรณของผู้ให้คำปรึกษาขึ้นสำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่ทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน จะต้องมิจรรยาบรรณดังนี้

1. การไม่หลอกลวงผู้มารับคำปรึกษาเพื่อหาประโยชน์ส่วนตน

เนื่องจากในกระบวนการของการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่ในการเป็นผู้รับฟังปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษา บางปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะสังเกตเห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตนเองดังนั้นจรรยาบรรณในข้อนี้เปรียบเสมือนข้อเตือนใจให้ผู้รับคำปรึกษาให้การช่วยเหลือผู้มารับคำปรึกษาด้วยความบริสุทธิ์ใจ

2. การไม่มีอคติ

ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรม ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาควรจะต้องยอมรับในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาเป็น โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

3. การรักษาความลับ

ผู้รับคำปรึกษาที่มาขอรับคำปรึกษามีปัญหาที่บางครั้งเป็นปัญหาที่ไม่ต้องการให้ใครๆ รับรู้ ผู้รับคำปรึกษามีความรู้สึกไว้วางใจในตัวผู้ให้คำปรึกษาระดับหนึ่งแล้ว จึงถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ของตนเองให้ผู้ให้คำปรึกษาฟัง ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาต้องให้เกียรติผู้รับคำปรึกษา โดยเก็บเรื่องราวของผู้รับคำปรึกษาเป็นความลับ ยกเว้นแต่ในกรณีที่ต้องเข้าที่ประชุมเพื่อระดมสมองในการให้ความช่วยเหลือ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องขออนุญาตผู้รับคำปรึกษา และได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะนำกรณีนั้นๆ ไปเข้าที่ประชุม และต้องปกปิดข้อมูลบางอย่าง เช่น ชื่อ นามสกุล เป็นต้น

4. หน้าที่ต่อการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

การให้คำปรึกษาเป็นการให้บริการที่ต้องอาศัยการอุทิศตน การเสียสละ และมีจิตใจที่จะช่วยเหลือผู้ที่กำลังเผชิญกับปัญหาต่างๆ ดังนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องรับฟัง และคอยสะท้อนเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เกิดความกระจ่างในปัญหาและค้นพบแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งบางกรณีจะต้องอาศัยเวลา และความอดทนสูง ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีหน้าที่ต่อการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จึงจะทำให้การให้ความช่วยเหลือในแต่ละครั้งประสบความสำเร็จได้

5. รับผิดชอบต่อหน้าที่

ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องให้คำปรึกษากับผู้ที่ประสบกับความยุ่งยากในชีวิต ซึ่งผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนอาจจะต้องให้คำปรึกษาไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด เพราะอาจจะเกี่ยวเนื่องกับชีวิตของผู้รับคำปรึกษาได้

บทสรุป

นักศึกษาที่จะเป็นผู้ให้คำปรึกษานั้น จำเป็นจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาก่อนที่จะให้คำปรึกษาแก่เพื่อน ซึ่งในปัจจุบันนักศึกษาทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับเพื่อนโดยไม่รู้ตัวอยู่แล้ว และถ้านักศึกษาเหล่านี้ได้รับความรู้ ความเข้าใจและได้รับการฝึกให้เป็นผู้ให้คำปรึกษา จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจหลักการ กระบวนการ ทักษะต่างๆ ที่จะช่วยให้เพื่อนได้พบแนวทางในการแก้ไขปัญหาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาสามารถปรับตัว ยอมรับกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ และมีความสุขในการดำเนินของตนเองต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- สมพร รุ่งเรืองกลกิจ. (2532). **การใช้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยเพื่อน เพื่อลดปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- American Psychological Association. (1982). **Thesaurus of psychology index terms**. (3rd ed). Washington, DC: American Psychological Association.
- Carter, T. D. (2005). **Peer Counseling : Roles, Functions, Boundaries**. Retrieved August 02, 2005, from www.acts.co.ke.
- Cowie, H., & Sharp, S. (1996). **Peer Counselling in schools a time to listen**. Great Britain: the Cromwell Press Ltd, Melksham.
- D'Andrea, V. J., & Salovey, P. (1983). **Peer counseling Skill and Perspectives**. Palo Alto, California: Science and Behavior Books.

- Hamblin, D. (1984). **The Teacher and Counseling**. Great Britain: Billing & Sons Limited.
- Kayla P. (2011). **Peer Helping Program: Creating connections for 25 years**. Retrieved May 15, 2021, form <https://www.uvic.ca/news/topics/2011+peer-helping-celebrates-25-years+ring>.
- Mill, E. (2005). **Portfolio Management as a tool for Peer Hepers to Monitor their Development**. Master Thesis, University of South Africa.
- Nassar, S. C., & Collins-Eaglin, J. (1994). Issues of intimacy: Profile of a peer counseling program. **Journal of College Student Development**, 35(6), 492–493.
- Tindall, A. J., & Gray, H. D. (1985). **Peer Counseling : An In-Depth Look At Training Peer Helpers**. (2nd ed). Indiana: Accelerated Development Inc.
- Varenhorst, B. B. (1976). **Peer Counseling : A Guidance Program and A Behavioral Intervention**. In **Counseling Methods**. New York: Holt, Rinehart and Winston.